

Posudek oponenta na bakalářskou práci Kláry Ludvíkové: Modely konzumu a distribuce online hudby na hudebních portálech Spotify, Deezer a Rdio.

Úvodem posudku bych začal závěrem bakalářské práce, kdy autorka předkládá dvě otázky, které by se mohly zdát předmětem dalšího výzkumu. Zda množství hudebních interpretů není kvantitou, lehkém zpřístupněním „čehokoli“, „kdekoli“ znehodnocováno a nedochází k potlačení vlastní fanouškovské identity? A zda se streamovací služby v budoucnu nestanou čistou budoucí komerční propagandou mainstreamového konzumu. Jako člověk odborně se zabývající moderní hudbou (rockem, beatem punkem), ale i jako „pamětník“ se domnívám, že na obě otázky lze z mé a pouze mé osobní pozice odpovědět Ano. Jde o ztrátu identity, a ano, propaganda konzumu už podle mého názoru i v této oblasti nastala. Žijme přeci v nejlepším systému, který je za dosažené peníze možný koupit. Kapitalismus má svůj tvrdý řád a nelze si myslet, že by se mu hudba vyhnula, že by jej obelstila. Nikdy v minulosti se jí to nepodařilo, všechny revolty muzikantko hudební, ale i hudebně technologické byly nakonec „koupeny“ a spořádány do bezzubého mainstreamu.

Škoda jen, že autorka ani jedno z nastíněných témat ve své práci neřešila. Bylo by to velmi, velmi nosné téma.

Pokud se zaměřím na odevzdanou diplomovou práci, domnívám se, že bakalářská práce byla dobře navržena. Osnova práce je logická, přináší popis rozvoje populární hudby od 60. let i popis rozvoje hudebních nosičů. Nejsem si jen jistý, zda bylo nutné popisovat v takovém rozsahu technologii nahrávání (např. popis fyzikální stránky analogického záznamu).

Vlastní empirická část začíná tak na straně 28, kde nás autorka seznamuje s kongervencí médií, resp. dopadem na distribuci a konzumování hudby. Opírá se přitom na známé authority Reifová, Jenkins, Geslani, Holt). Pro mě osobně byla zajímavá podkapitola Vliv digitalizace na distribuci hudby, kde autorka poměrně transparentně vyložila, o co vlastně jde, nahrávky ztrácejí svou významnost jako vlastnictví a nahrazují je faktory neomezeného přístupu a přijímání hudebních zážitků či zkušeností. Tato myšlenka se ještě několikrát v práci objevuje a myslím si, že je zásadní. Na tomto místě mě například napadá, provést orálně historický výzkum s těmi, kteří „ztratili“, „ztrácejí“ a s těmi, kteří jsou tzv. příjemci bez potřeby vlastnit, ale spíše sdílet.

Čtvrtá kapitola mě jako laika v tomto tématu seznámila s hudebními portály Spotify, Deezer a Rdio. V analýze, která byla předem práci několikrát anoncována jsem čekal hlubší „ponor“ do zkoumaného tématu, Zdá se mi, že autorka se přes technologický popis nedostala k lidem, nebo lépe řečeno, „k lidem“ se dostala jen přes uživatelské rady, doporučení. Přesto zvolené tři atributy (uspořádanost, objevování, komunikace) srovnala autorka podle mého názoru logicky a přehledně. Osobně by mě v tomto kontextu zajímalo, zda si dnešní vyhledavači připadají, že skutečně něco vyhledávají a že při tom skutečně komunikují. Na druhou stranu, jak jsem uvedl, jsem příliš v tomto směru ovlivněn dobou minulou, pokud jsem sám objevoval, pak to bylo poslechem cizích rozhlasů, případně televizí, návštěvou černých burz, domácím nahráváním s vrstevníky a komunikace se pak vedla právě při takových sezeních o novinkách, o hudebních časopisech a koncertech.

Závěr bakalářské práce shrnuje dříve řečené, možná by se bývala autorka mohla vydat i po trochu tenčím ledě a představit nějaké své vlastní pohledy na popsání skutečnosti. Právě z posledního odstavce je patrné, že si je daleko hlubších otázek výzkumu vědoma. Možná, ale bude ve svém projektu na některém z navazujících oborů pokračovat. K tomu jí přeji mnoho úspěchů.

Práci hodnotím za velmi dobrou (2).

V Praze 15. 8. 2015

prof. PaedDr. et Mgr. Miroslav Vaněk, Ph.D.